

Van kinderen en kleinkinderen word je als moeder en oma teerhartig. Ik heb tranen met tuiten staan huilen, de eerste keer dat mijn dochter in de draaimolen zat. Van het idee dat mijn oudste kleinzoon, die tegenwoordig met de fiets naar school gaat, iets overkomt, of dat een van de twee niet goed terecht komt, lig ik wakker. Het vreemde is dat ik dit soort angst nooit heb gehad voor mezelf. Ik red me wel, maar zij ...

De eerste vier jaar van hun leven - ze schelen toevallig vier jaar dus samen waren het er acht - had ik de kinderen een dag in de week. In mijn huis, in een andere sfeer dan thuis, want 'bij oma'. Ik liep met ze rond als ze huilden, kuste

pijntjes weg, speelde boefje en poesje en treintje, ging de eerste keer met ze in de bus en verwende ze met alle liefde die ik heb. Heerlijk was het dat ze aan het eind van de dag niet naar huis wilden, 'ik wil bij oma blijven'. De zooi die ik na het uitzwaaien - een ritueel - in de kamer aantrof nam ik voor lief. De jongste wordt over twee maanden vier en dan gaat-ie dus naar school. Dan is hij een 'grote jongen', iets waar hij al twee jaar naar uitkijkt. Afgelopen week gingen we met de bus naar de bibliotheek in de stad, leuk uitje, maar hij was moe. Terug op het station heeft hij een half uur op mijn schoot zitten slapen. Dat zijn de momenten waarop je als oma zeker meent te weten dat zo'n kind zich bij je thuis voelt.

Eenmaal thuis bij z'n ouders viel hij hard en zette hij een enorme keel op. En naar wie wilde hij bij afwezigheid van mama toe? Naar papa! Niet naar oma. En geloof het of niet, het deed me zeer.

Oma zit in een proces van loslaten. Van afscheid nemen van de intimiteit, de fysieke nabijheid, het vertrouwelijke, de kleine eigen dingetjes. Van oma's eigen verlangen.